

РЕШЕНИЕ

№ 4130

гр. София, 20.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 22.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **2846** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс вр. чл. 26 и чл. 10, ал. 1, т. 23 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на С. Н., [дата на раждане] , гражданин на Република С. срещу Отказ за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България, рег. № 5364р-3167/07.02.2023 г., постановен от Директора на дирекция "Миграция"-МВР. В жалбата се твърди, че оспореният акт е издаден в противоречие на материалния закон. Релевира се, че не е налице твърдяната от Директора на дирекция "Миграция"-МВР хипотеза на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ. Излага довод, че жалбоподателят не е предоставил документ с невярно съдържание, нито е декларирал неверни данни. Твърди се, че фактът, че жалбоподателят не е бил намерен на адреса при проверката на дирекция „Миграция“ не е от значение, както и че жалбоподателят не е задължен да живее фактически на посочения от него адрес. Моли за отмяна на оспорения акт и за присъждане на разноски.

В съдебното заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява, процесуалният му представител, адв. У., изпраща писмено становище, с което поддържа жалбата. Представя доказателства за заплащане на разноски за адвокатско възнаграждение

Ответникът – Директор на дирекция "Миграция" – СДВР, чрез процесуалния си представител юрк. Ч., оспорва жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско

възнаграждение. Излага съображения за законосъобразност на отказа на всички основания по чл.146 АПК. Поддържа, че са налице достатъчно факти и обстоятелства, че чужденецът при кандидатстване за постоянно пребиваване в Република България е предоставил неверни данни, че ще пребивава на посочения от него адрес. Действително, в никой закон не се изисквало неговото постоянно присъствие на адреса, но било безспорно, че същият по никакъв начин не се е възползвал и няма да се възползва от този адрес, от което и извод, че с подаването на декларацията за адреса е въвел в заблуждение административния орган единствено и само с цел предоставяне на право на постоянно пребиваване. Същото било установено и от наемодателя - сключен договор с 6-7 чужденци. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП, уведомена за оспорването, чрез прокурор М., представи заключение да се отхвърли жалбата като неоснователна.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, пред съда не са направени други искания.

Административен съд София-град, Първо отделение, 1 2-ти състав, като обсъди доводите и възраженията на страните ведно с доказателствата по делото и относимите към тях разпоредби, като извърши дължимата служебна проверка на оспорения акт на основание чл.168 вр. чл.146 АПК, приема от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата по делото е подадена по ел. поща на АССГ на оповестен адрес на сайта на съда на 15.03.2023г. в 17:11. Оспореният отказ е връчен на адресата на дата 01.03.2023г., т.е. срокът за оспорването му е до 15.03.2023г. включително. Според разпоредбата на чл. 62, ал. 2 от ГПК, последният ден на срока продължава до края на двадесет и четвъртия час, но ако трябва лично да се извърши действие или представи нещо в съда, срокът изтича в момента на приключване на работното време. В конкретния случай следва да намери приложение първото предложение от цитираната разпоредба, тъй като подаването на процесната жалба не е задължително да се осъществи лично. Предвид изложеното, е спазен предвидения в закона преклузивен срок за подаването ѝ, тъй като не е била обвързана с работното време на съда.

Тъй като заявлението е подадено на 03.08.2022г., то е формиран мълчалив отказ преди постановяването на 07.02.2023г. изричен отказ за предоставяне на правото на постоянно пребиване в страната. Този извод следва от сроковете, в които органът следва да се произнесе по заявлението. Съгласно чл.34, ал.3, изречение второ, заявлението по образец Приложение 4 към правилника за предоставяне на право на постоянно пребиваване, се разглежда и решава в срок от два месеца от подаването му. При правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи този срок може да бъде удължен с два месеца, за което чужденецът се уведомява, като му се указва, че трябва да представи необходимите документи и информация в едномесечен срок. В случай че допълнителните документи и информация не бъдат представени в указания срок, производството се прекратява и заявлението не подлежи на повторно преразглеждане. В казуса по делото заявителят не е уведомяван да представи допълнителни документи, следователно, не е възникнало основание за прекратяване на производството по заявлението.

По процесното заявление е извършена проверка от полицейски органи при Група Миграция при ОД - МВР Б. на 03.11.2022г., за установеното на 04.11.2023г. е съставена докладна записка, на основание чл.46 ППЗЧРБ, е представено становище от

директора на ОД - МВР Б. от дата 07.12.2022г. Видно е, че и в максималният 4 месечен срок по чл.34, ал.3 ППЗЧРБ, не е издаден изричен акт. Следователно е формиран мълчалив отказ по процесното заявление от 03.08.2022г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Р. България, подадено от Н. С., гражданин на С.. Въпреки това, съдът като съобрази, че след мълчаливият отказ е последвал изричен такъв, следва да признае правото на чужденеца да обжалва изричния отказ да му бъде предоставено посоченото право. Такова правно разрешение е дадено и с т. 8 от Тълкувателно постановление №4 от 22.09.1976г. по гр.д. № 3/1976г., на Пленум на Върховния съд.

Следователно, жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК и срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, с оглед на което е процесуално допустима.

По фактите:

Жалбоподателят е подал заявление вх. № 536400-2873/03.08.2022 г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ – за чужденец с български произход. Заявлението е на бланка и по утвърден образец, към същото са приложени в превод на български език и в заверено копие: извлечение от акт за раждане, копие от стр. на паспорта на заявителя, трудов договор, уведомление по образец и декларация за адрес.

В заявлението чуждият гражданин е посочил следният адрес в Република България: [населено място], [улица], ет. 3 - лист 29 от делото. Видно от представената към заявлението нотариално заверена декларация, съгласно параграф 1, т. 20 от ДР на ЗЧРБ за адрес на пребиваване, същата е подписана от Л. Ж. Л. - лист 24 от делото. Последната декларира, че притежава собствено жилище в [населено място], [улица], ет.3, което съгласно параграф 1, т.20 от ДР на ЗЧРБ ще предостави за ползване на С. Н., [дата на раждане] , гражданство сръбско, по време на пребиваването му в Република България и е съгласна лицето да бъде адресно регистрирано на посочения адрес.

По заявлението на Н. С., компетентният да го разгледа орган съгласно чл.26, ал.1 ЗЗЧРБ - директорът на Дирекция Миграция - МВР, е постановил Отказ № 5364р-3167/07.02.2023г. ,с който на чужденеца е отказано да бъде предоставено право на постоянно пребиваване в Република България.

За да постанови този резултат, органът в мотивите на отказа на първо място е формирал извод за спазване на формалните изисквания при подаване на заявлението и за приложенията към него. Също е съобразил, че е подадено заявление на основание чл.25, ал.1, т.1 ЗЧРБ, съгласно което разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците от български произход. Посочил е, че заявлението е по образец, Приложение 4 към ППЗЧРБ, подадено е при спазване на изискванията по чл.34, ал.3 ППЗЧРБ- не по-късо от два месеца от изтичане на разрешен срок за пребиваване, както и, че към заявлението са приложени изискуемите документи по чл.34, ал.1, чл.35 и чл.11, ал.5 ЗЧРБ, а във връзка с изискването по чл.35, ал.2 ППЗБРБ - по служебен път е представено удостоверение за български произход, издадено от ИАБЧ. В мотивите на отказа директорът на ДМ - МВР е съобразил, че подаденото заявление е на основание чл.25, ал. 1, т.1 ЗЧРБ, и касае облекчена процедура за придобиване на

разрешение за пребиваване в Р. България при условията на чл.11, ал. 5 ППЗЧРБ. Така чужденец, от български произход, който е влязъл законно на територията на Р България и не притежава виза за дългосрочно пребиваване, след становище от ДА НС, службите за административен контрол на чужденците да могат да издадат разрешение за пребиваване, когато държавният интерес налага това или при извънредни обстоятелства, доказани по надлежния ред със съответни документи, или след регистриране в НАП на трудов договор, сключен за срок минимум шест месеца.

По представеният към заявлението трудов договор № 005 / 01.08.2022г., сключен между Н. С. и "Никлеон бау" ЕООД с ЕИК[ЕИК] , след извършени проверки е установено, че е актуален и е регистриран от НАП.

Органът се е позовал на представеното на основание чл.46 ППЗЧРБ становище с рег. № 5364р-2625/07.12.2023г. на директора на ОД на МВР - Б., в което са описани действията на органите при извършената проверка на посочения в заявлението адрес на пребиваване и във връзка с декларацията на лицето- Л. Ж. Л..

В мотивите на отказа органът е приел, че адресът в Република България, посочен в заявлението от Н. С., е посочен като адрес на пребиваване и от други чужденци, подали заявления за разрешаване на право на пребиваване в Р. България, като е посочил установеното при проверката на адреса, обективизирано в докладна записка от 04.11.2022г. , представена на лист 45 от делото, от органи при Група Миграция, ОД на МВР – Б..

Според докладната записка, на адреса по заявлението – в [населено място], [улица], ет. 3, е установена собственичката на имота – Л. Ж. Л.. Тя заявила пред служителите на Дирекция Миграция - МВР, че адресът се предоставя на чужди граждани за ползване при кандидатстване за получаване на право на пребиваване в Р. България, но реално адресът се обитавал от членове на семейството на собственичката на жилището и в жилището никога не са отседнали чужди граждани. Собственичката също заявила, че е виждала чуждите граждани единствено при подписване на договора за наем и не знае имената им. Твърденията ѝ били удостоверени и чрез писмени обяснения, представени по преписката. Представената нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес за пребиваване, въвеждала органа в заблуждение. Направен е извод в мотивите на процесния отказ, че тази декларация е съставена единствено цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България. и получаване на разрешение за пребиваване без реално адреса да се ползва от чужденеца.

В мотивите на отказа органът се е позовал и на извършена справка в информационната система на ДМ- МВР, според която Н. С. е влязъл в Р България на 03.08.2022г. и след тази дата не били регистрирани други преминавания на ГКПП в страната. Към датата на заповедта лицето пребивава в страната три месеца без посочен актуален и реален адрес на пребиваване в противоречие на разпоредбите на ЗЧРБ.

В обобщение, при изследване на всички обстоятелства директорът на ДМ - МВР е приел, че:

1) кандидатът за постоянно пребиваване се ползва от гражданството си на държавата си по произход –Р С., което било удостоверено с документите за задгранично пътуване., нямало данни да е загубил връзка с държавата си по произход.

2)Н. С. е влязъл на територията на страната и нямало данни за напускането ѝ, като към момента на отказа не е проявил заинтересованост към иницирираното от него

административно производство и не е оставил нов адрес, на който реално пребивава.

3) В изпълнение на условията по чл.34, ал.1 т.3 ППЗЧРБ лицето е заявил и декларирал, че ще пребивава на адрес, който реално не обитава, който факт попадал в контекста на чл.26, ал.1 вр. чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ- "е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни" от ЗЧРБ.

По тези правни и фактически мотиви, директорът на ДМ - МВР, на основание чл.26, ал.1 вр. чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ е постановил отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България на Н. С., [дата на раждане], гражданин на Р. С..

Отрицателното становище с рег. № 5364р-2625/07.12.2023г. на директора на ОД на МВР - Б., като неоспорено по делото и неопровергано от други доказателства, съдът цени като официален документ по чл.176, ал.1 ГПК вр. чл.144 АПК относно посочените в него факти и обстоятелства, установени при и по повод изпълнение на служебни задължения. Видно от изложеното в становището, и което е взето предвид при постановяването на оспорения отказ, са извършени проверки по заявлението на сръбския гражданин на адреса с домакин Л. Ж. Л., която е предоставила и обяснение от дата 03.11.2022г. При проверката е установено, че Л. заедно със своя баща са съсобственици на апартаменти на ет. 1 и ет.3 в [населено място], [улица], като при проверката било установено следното:

1) В жилището на ет.1, с обща площ около 100 кв.м. и 4 стаи с основно предназначение, с обща площ около 60 кв.м., Л. Л. заявила пред проверяващите, че е сключила договори за наем с 6 лица, но живеел единствено Д. от С.. Органите са установили също, че адрес в [населено място], [улица], ет. 1, е посочен в 5 заявления от сръбски граждани, кандидати за постоянно пребиваване в Република България, а от извършената справка в информационните масиви било установено, че са регистрирани вече 6 чужди граждани и 1 български гражданин.

2) В жилището на ет. 3, с обща площ около 117 кв.м., съдържало 4 стаи с основно предназначение с площ около 70 кв.м., живеели бащата и лелята на Л. Л. и двете ѝ деца, общо 5 човека. Нямамо живущи други български или чужди граждани. Л. Л. заявила, че за този апартамент има сключени общо 6-7 договора за наем с чужди граждани, на които не си спомня имената, виждала ги само при подписването на договорите и същите не живеят в този апартамент. Органите са установили също, че адрес в [населено място], [улица], ет. 3, е посочен в едно заявление от 14.07.2022г. от друг сръбски гражданин - Д. Н., а от извършената справка в информационните масиви било установено, че на този адрес са регистрирани 7 чужди и 3 български граждани.

Органите са извършили проверки и на трети адрес, с домакин Л. Л. в [населено място] - на [улица], който адрес е посочен също като адрес на пребиваване на сръбски гражданин С. Б. в заявление от 01.09.2022г., също кандидат за постоянно пребиваване в Република България. При извършената справка в информационните масиви било установено, че на този адрес са регистрирани трима сръбски граждани.

В становището по чл. 46 ППЗЧРБ също е посочено, че при проверка в информационните фондове на МВР било установено, че Л. Л. българска гражданка, е посочена като домакин на 15 броя чужди граждани на различни адреси. Формиран е извод, че от извършената проверка, справки и снето обяснение от Л. Л. било видно, че чуждите граждани, с които последната е сключила договори за наем, не живеят на посочените адреси. Също при проверката било установено, че жилището в [населено

място], [улица], ет.3, не отговаря на изискванията на ЗГР. Също въз основа на извършената проверка е формиран извод, че конкретният кандидат за постоянно пребиваване - Н. С., съзнателно и целенасочено е декларирал неверни данни, като е заявил адрес на пребиваване, в който няма намерение и възможност да пребивава.

По горните съображения, в становището по чл.46 ППЗЧРБ, началникът на ОД на МВР Б., на основание чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ, предлага да бъде дадено отрицателно становище по заявлението от дата 03.08.2022г. за придобиване на статут на постоянно пребиваване в страната, подадено от Н. С., сръбски гражданин, [дата на раждане]

Правна преценка на съда:

Актът е издаден от компетентен орган – директорът на дирекция "Миграция"-МВР. Спазена е писмената форма, като се съдържат реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, в това число са изложени мотиви като фактически и правни основания. Препраща се към съответния документ, издаден в хода на проверката, което е допустимо с оглед пълнота при мотивиране на акта за спазването и на материалния закон.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец и в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ. Основният спор е по правилното приложение на материалния закон при издаването на процесния отказ - наличието на предпоставките, визирани в чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ – предоставен документ с невярно съдържание и декларирани неверни данни.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ отказва се предоставяне право на постоянно пребиваване на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Следователно, издаването на неблагоприятен за молителя акт е обусловено от алтернативната даденост на две фактически основания – представяне на документ с невярно съдържание или деклариране на неверни данни. Съгласно мотивите за отказа, налице са и двете хипотези, като С. Н. едновременно е декларирал неверни данни относно адреса си в Р. България в заявлението, и второ, към него е представил декларацията на Л. Л., която съдържа неверни твърдения относно адреса, на която ще пребивава Н. С. в страната. В случая декларираните неверни данни са предоставеният от жалбоподателя адрес.

Видно от докладна записка рег. № 5364р-2329/04.11.2022 г. и обясненията на собственичката на имота, приложени към нея, жалбоподателят не живее на адреса и не е имал намерение да живее на него към момента на подаване на декларацията, тъй като собственичката на имота го е виждала само в деня на подписване на договора. При тези обстоятелства, правилен е изводът в оспорения отказ, че Н. С. използва адреса с цел заобикаляне на нормите на ЗЧРБ.

При обстоятелствата по делото за влизане в страната на 03.08.2022г. и до датата на процесния отказ – 07.02.2023г. и няма данни Н. С. да е напуснал страната, и данните от проверките, то е логичен изводът, че сръбският гражданин не е посочил в процесното заявление действителният адрес, на който пребивава в Р. България.

Изводът на административния орган, че посочения от Н. С. в заявлението адрес в Р. България следва да се прецени като деклариран невярни данни, следва да се приеме за обоснован и правилен.

При тези изводи, аргументите на жалбоподателя за обратното, са необосновани. Фактът, че жалбоподателят не е бил намерен на адреса при проверката на дирекция „Миграция“ не е от значение, както и че налице не е задължение за жалбоподателя да живее фактически на посочения от него адрес. Задължението за предоставяне на адрес Република България в процесното заявление е именно с цел лицето да може да бъде намерено на дадения адрес от държавните органи за извършване на необходимите проверки и потвърждаване на декларираните данни и обстоятелства, за връчване на уведомления, както е предвидено в чл.34, ал.3 ППЗЧРБ, за връчване на актове на административните органи. Н. С., макар и да не е напуснал страната, не е уведомил българските миграционни власти за действителния адрес, на който пребивава, а както е посочено в отказа, не е проявил и никакъв интерес към хода на производството по заявлението му за пребиваване.

Във връзка с релевирания от жалбоподателя аргумент, че при проверката на място от органите на МВР са посетили посочения адрес няколко месеца след заявяването му, то същият е не съответства на установените обстоятелства при проверките, доколкото Н. С., нито е живял, нито по представените обяснения и заявления пред проверяващите, ще му бъде позволено от собствениците да се пребивава на заявения адрес. Видно от изявленията на Л. Л., нито Н. С. нито друг чужденец е живял на адреса. В апартаментът живее българската гражданка и членовете на семейството ѝ. Според заявеното, изключена е всякаква възможност за в бъдеще Н. С. или друг чужденец, да ще живее на адреса, според заявеното от Л. Л.

При така установените обстоятелства по делото, Н. С. действително е посочил в заявлението си от 03.08.2022г. невярни данни относно адресът, на който ще пребивава, за същото обстоятелство е представил към заявлението си и декларация, с което се установява посоченото в отказа материално-правно основание по чл. 10, ал.1, т.23 ЗЧРБ.

При така изложеното, съдът приема, че оспореният по делото отказ е постановен и в съответствие с материалния закон и не е

незаконосъобразен по смисъла на чл.146, т.4 АПК.

В обобщение, при извършването то съда на дължимата проверка по чл.168 АПК, съдът не установи основания за незаконосъобразност по чл.146 АПК по отношение на оспорения отказ. Жалбата е изцяло неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

При този изход на спора, поради своевременно направено искане, в тежест на жалбоподателя следва да бъдат възложени разноски за юрисконсултско възнаграждение. В полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., съгласно чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл.37 от закона за правната помощ и чл.143, ал.3 АПК .

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 12-и състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Н., [дата на раждане] , гражданин на Република С., срещу Отказ за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България, рег. № 5364р-3167/07.02.2023 г., постановен от Директора на Дирекция "Миграция"-МВР.

ОСЪЖДА С. Н., [дата на раждане] , гражданин на Република С., да заплати по бюджета на Дирекция "Миграция"-МВР сумата от 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: